

רע"פ 1015/23 - רינה איגרא נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1015/23

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקשת:

רינה איגרא

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בתיק עפמק 059108-11-22 שניתן ביום 04.12.2022 על ידי כבוד השופט א' הימן

בשם המבקשת:

בעצמה

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופט צ' קאפח) בעפמ"ק 59108-11-22 מיום 04.12.2022, בגדרו נדחה ערעור המבקשת על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כבוד השופטת ח' מאירוביץ) בח"נ 11114-01-22 מיום 15.09.2022.

הרקע לבקשה והבקשה

2. נגד המבקשת נרשמו שבעה דוחות חניה בגין עבירות שפורטו בשבעה כתבי אישום שונים - שעניינם כולם חניה או העמדת רכב במקום אסור. סכום דוחות המקור עמד על סך כולל של 1,750 ש"ח.

3. ביום 03.03.2022, במהלך דיון שהתקיים בעניינה של המבקשת בבית המשפט לעניינים מקומיים, עתרה המבקשת למינוי סניגור ציבורי לייצגה, בהתאם לחוק הסניגוריה הציבורית, התשנ"ו-1995 (להלן: חוק הסניגוריה) - וזאת, לאור היותה כבדת שמיעה. בית המשפט לעניינים מקומיים דחה בקשה זו וציין, כי המבקשת "אינה זכאית למינוי סניגור ציבורי בהתאם לתנאים הקבועים בסעיף 18 לחוק הסניגוריה הציבורית". יחד עם זאת, ונוכח חששו של בית המשפט כי המבקשת לא שמעה את הדברים במהלך הדיון (מכיוון שהדיון נערך תוך עטיית מסיכות פנים), נדחה הדיון למועד אחר על מנת לאפשר זימון מתורגמן לשפת הסימנים.

4. ביום 15.09.2022, לא התייצבה המבקשת לדיון שנקבע בעניינה בבית המשפט לעניינים מקומיים, חרף עמוד 1

העובדה שזומנה כדן - ומסרה בהודעת טקסט למתורגמנית שזומנה, כי לא תגיע לדיון עד שימונה לה סניגור. המבקשת הורשעה בהיעדרה בעובדות שבעת כתבי האישום, והושת עליה קנס בסך כולל של 2,500 ש"ח.

5. המבקשת ערערה על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים. ביום 04.12.2022, דחה בית משפט קמא את ערעורה של המבקשת, וקבע כידוחות חניה אינם מסוג העניינים המזכים נאשם בזכות ייצוג לפי סעיף 18(א) לחוק הסניגוריה. זאת ועוד, בית משפט קמא הצביע על התנהלותה הפסולה של המבקשת באי-התייצבותה לדיון בבית המשפט לעניינים מקומיים, וציין כי מדובר בדיון שהוא יוזמה של המבקשת, והתנהלותה מצביעה על זלזול בבית המשפט.

6. המבקשת לא השלימה עם פסק דינו של בית משפט קמא, ומכאן הבקשה שלפניי.

7. המבקשת, שאינה מיוצגת, טוענת בעיקרו של דבר, כי נוכח היותה כבדת שמיעה - היא זכאית לייצוג לפי חוק הסניגוריה. לבקשתה צירפה המבקשת החלטה קודמת שניתנה בעניינה על-ידי בית המשפט המחוזי בעפ"מ"ק 46616-12-19 (כבוד השופט א' הימן) מיום 31.12.2020 - בה הורה בית המשפט על מינוי סניגור ציבורי, בנסיבות דומות. זאת ועוד, נטען, כי המבקשת לא זומנה לדיון כדן, שכן "ייתכן" שלא ראתה את הזימון, ולפיכך שגה בית המשפט לעניינים מקומיים בקבעו כי אי-התייצבותה נובעת מזלזול בבית המשפט.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון בבקשה, על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, וזאת מבלי להידרש לתשובת המשיבה.

9. הלכה היא, כי בקשה למתן רשות ערעור ב"גלגול השלישי" שמורה למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינים הפרטיים של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 8410/22 בוכבזה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (18.12.2022)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלה, ודי בכך כדי לדחות אותה.

10. כאמור, טענות המבקשת נחלקות לטענה הנוגעת לזכאותה לייצוג מטעם הסניגוריה הציבורית; ולטענה כי לא זומנה כדן לדיון בבית המשפט לעניינים מקומיים. המבקשת לא העלתה טענה הנוגעת לאמת המידה, אך ככל שניתן להבין, לשיטתה נגרם לה עיוות דין או אי-צדק. אשר לטיעון הנוגע לזכאותה של המבקשת לייצוג, סעיף 18(א)(6) לחוק הסניגוריה, אליו מפנה המבקשת, מורה כי זכאי לייצוג בהליך פלילי "אדם שבית המשפט החליט כי יש למנות לו סניגור לפי סעיף 15(ה) לחוק סדר הדין הפלילי". ודוק, לשון הסעיף מותיר לבית המשפט שיקול דעת בהחלטה למנות סניגור - ולא מצאתי פגם בהחלטת בית משפט קמא שלא להתערב בשיקול דעתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בעניין זה. בנסיבות העניין, סבורני כי לא נגרם למבקשת עיוות דין או אי-צדק בעקבות ההחלטה שלא למנות לה סניגור ציבורי. זאת, הן נוכח אופי ההליך - הליך שיפוט ביוזמת המבקשת חלף תשלום קנס; והן נוכח העובדה שבית המשפט לעניינים מקומיים פעל למציאת פתרון שייתן מענה למגבלה של המבקשת, והמבקשת בחרה שלא לשתף פעולה עם פתרון זה, תוך ניסיון להציב תנאים בפני בית המשפט. וכפי שצוין בפסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים, "מדובר בדיון שהנו יוזמה של [המבקשת - ח.כ.] שבחרה להישפט וקיום מועד דיון שני בתיק נועד כל כולו כדי לאפשר לה להבין את הליך באופן ראוי. חרף עמדת בית המשפט לבוא לקראת [המבקשת - ח.כ.] ולסייע לה בניהול ההליך - היא מצאה לנכון להתנהל באופן של זלזול בוטה בזמן הציבורי שהוקצב לעניינה, תוך ביטול מוחלט של המשאבים הכרוכים בכך, כולל זימונה של מתורגמנית".

11. אשר לטענתה כי לא זומנה כדן, הרי שבהתאם לרישומי בית המשפט, המבקשת קיבלה לידה זימון, ולא נית לקבל טענתה כי "ייתכן והמערערת [כך במקור - ח.כ.] לא ראתה את הטופס שקיבלה מהדוור כהזמנה לדיון". כלל

הוא, כי משהציגה המשיבה אישור מסירה של דבר הדואר, הנוגע לזימונו של נאשם לדיון בעניינו, קמה "חזקת המסירה", והנטל להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר עובר אל הנאשם(רע"פ 8604/15 חנא נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (16.12.2015)). בעניין דנא, לא עלה בידי המבקשת להוכיח כי לא קיבלה את הזימון לדיון.

12. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ב באדר התשפ"ג (5.3.2023).

ש ו פ ט
